Για την Τιμή των Όπλων

Κώστας Σαββόπουλος

Η επίθεση που έγινε πριν από μερικές μέρες στο Λας Βέγκας αποτελεί και την πιο αιματηρή στη σύγχρονη ιστορία των Η.Π.Α. με περισσότερους από 50 νεκρούς. Έρχεται να συμπληρώσει μια ήδη μεγάλη λίστα με περιστατικά όπως αυτό στο δημοτικό Σάντυ Χουκ το 2012, στο νυχτερινό μαγαζί "Pulse" στο Ορλάντο το 2016, στη Βιρτζίνια το 2007 και άλλες πολλές περιπτώσεις. Κάθε φορά που οι Η.Π.Α. πλήττονται από μια τέτοια αιματηρή επίθεση επανέρχεται στον δημόσιο διάλογο το αίτημα για πιο αυστηρούς κανόνες έκδοσης άδειας οπλοκατοχής.

Η οπλοφορία/οπλοκατοχή είναι κάτι αρκετά συνηθισμένο στην άλλη μεριά του Ατλαντικού. Σε μερικές πολιτείες η νομοθεσία είναι τόσο χαλαρή που οι πολίτες μπορούν να κουβαλάνε όπλα σε ανοιχτή θέα (open carry laws), όπως για παράδειγμα στην Αλαμπάμα ή στην Αριζόνα. Στις πολιτείες που δεν εφαρμόζεται το open carry ο έλεγχος για να αποκτήσει κάποιος όπλο είναι αρκετά απλός και σχεδόν καθόλου απαιτητικός. Στις περισσότερες περιπτώσεις μάλιστα προκύπτει εκ των υστέρων από το προφίλ των δραστών πως υπό ένα πιο αυστηρό καθεστώς δεν θα τους δινόταν άδεια οπλοκατοχής όπως στην περίπτωση του Κολοράντο το 2012 ή πάλι στο Κολοράντο στο λύκειο Κολουμπάιν το 1999.

Αν σκεφτεί κανείς πόσο απλό είναι να αγοράσει κάποιος όπλο στις Η.Π.Α., θα καταλάβει πως ο αριθμός αυτών των επιθέσεων ή ο αριθμός των θυμάτων δεν είναι κάτι περίεργο. Το 2013 σύμφωνα με στατιστικές στις Η.Π.Α. υπολογίστηκε πως 270 με 310 εκατομμύρια όπλα βρίσκονται στα χέρια πολιτών. Ο πληθυσμός των Η.Π.Α. ανέρχεται σε λίγο πάνω από τα 310 εκατομμύρια κατοίκους. Σύμφωνα με δεύτερη έρευνα της ίδιας χρονιάς ένα ποσοστό της τάξης του 29% είναι αυτό που κατέχει όπλα. Δηλαδή γύρω στα 100 εκατομμύρια πολίτες έχουν 300 εκατομμύρια όπλα.

Η υπεράσπιση του δικαιώματος της οπλοκατοχής είναι ένας από

τους βασικούς πυλώνες της πολιτικής των Ρεπουμπλικάνων. Η Εθνική Ένωση Όπλων (National Rifle Association) αποτελεί ένα από τα 3 πιο ισχυρά λόμπι της Αμερικής και υπάρχει από το 1871 και φυσικά σχεδόν κατ'εξακολούθηση υποστηρίζει υποψήφιους του κόμματος των Ρεπουμπλικάνων. 9 πρόεδροι των Η.Π.Α. έχουν υπάρξει μέλη της Ένωσης στο παρελθόν, ανάμεσα τους οι Ρέηγκαν, Μπους, Αϊζενχάουερ, Τραμπ, κ.α.

> *Ωστόσο, το αφήγημα της οπλοκατοχής ως δικαίωμα δεν είναι κάτι που έχει χρησιμοποιηθεί μόνο από τους Ρεπουμπλικάνους. Στην σύντομη ιστορία του Αμερικάνικου έθνους έχουν υπάρξει αρκετές ριζοσπαστικές ομάδες που θεώρησαν την οπλοκατοχή ως μέσο σύγκρουσης με την εξουσία αλλά και ως μέσο προστασίας απέναντι στην αυταρχικότητα των κρατικών θεσμών.*

Οι **Μαύροι Πάνθηρες**, η πιο γνωστή ομάδα αυτοάμυνας Αφροαμερικανών που ιδρύθηκε το 1966 έγινε αρχικά γνωστή λόγω της τακτικής της «αστυνόμευσης της αστυνομίας» (policing the police). Όταν δημιουργήθηκαν στο Όουκλαντ της Καλιφόρνια, μιας πολιτείας η οποία επέτρεπε στη νομοθεσία της την οπλοφορία σε κοινή θέα (open carry laws), ακολουθούσαν τους αστυνομικούς σε περιστατικά όπου οι ύποπτοι ήταν μαύροι και τους σημάδευαν με τα όπλα τους από τη στιγμή που έβγαιναν από το περιπολικό μέχρι να διαλευκάνουν το αναφερθέν έγκλημα και να αποχωρήσουν. Πολύ σύντομα λόγω αυτής της τακτικής, οι βίαιες και αναίτιες επιθέσεις σε μαύρους Αμερικάνους μειώθηκαν κατακόρυφα και οι Πάνθηρες έγιναν ηγετική δύναμη στο κίνημα για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα τις δεκαετίες του '60 και '70.

Στο ίδιο πλαίσιο ξεκίνησαν τη δράση τους και οι **Young Patriots**, μια αριστερή οργάνωση λευκών νέων της εργατικής τάξης τη δεκαετία του '60 που έδρασε στις περιοχές των Απαλαχίων, στον λεγόμενο Νότο των Η.Π.Α. Ως επί το πλείστον λευκοί φοιτητές που είχαν επηρεαστεί από την πολυτάραχη ιστορία του Νότου αλλά παράλληλα προσπαθούσαν να δημιουργήσουν δεσμούς επικοινωνίας με τους Πάνθηρες αλλά και τους Young Lords (ένοπλη οργάνωση Πουερτορικανών με έντονη κοινωνική

δράση παρόμοια με αυτή των Πανθήρων) πολέμησαν ενάντια στον ρατσισμό και την αστυνομική βιαιότητα την οποία βίωναν ως φτωχοί και περιθωριακοί και η οποία θεωρούσαν πως τους συνέδεε με τους φτωχούς αφροαμερικανούς πολίτες.

Στη σύγχρονη εποχή τα διδάγματα των παραπάνω ομάδων φαίνεται πως ενέπνευσαν τους **Redneck Revolt**, μια αντικαπιταλιστική και αντιφασιστική οργάνωση που δημιουργήθηκε το 2009 στο Κάνσας, και δραστηριοποιείται πλέον σε κάμποσες πόλεις των Η.Π.Α. Έχουν αναλάβει καθήκοντα περιφρούρησης σε πολλές πορείες και διαμαρτυρίες του Black Lives Matter, πορείες για τα δικαιώματα της LGBTQ κοινότητας αλλά και πιο πρόσφατα στις πορείες ενάντια στην απαγόρευση εισόδου σε μουσουλμάνους (travel ban). Όπως λένε και οι ίδιοι: «Τα όπλα είναι μια χαρά, ο ρατσισμός πάλι, καθόλου».

Το ζήτημα της οπλοκατοχής είναι κάτι αρκετά σοβαρό. Υπάρχουν αρκετά μεγάλα συμφέροντα από πίσω που εκπροσωπούνται από την Εθνική Ένωση Όπλων, υπάρχουν πολλοί νεκροί και ακόμα περισσότεροι τραυματισμένοι.

Το 2016 σύμφωνα με στοιχεία του BBC οι νεκροί από μαζικές επιθέσεις ήταν 475 από 372 διαφορετικά περιστατικά. Κι όμως αυτό είναι μόνο το 1/3 από τους νεκρούς αφροαμερικανούς και λατίνους από αστυνομικά πυρά. Υπολογίζεται πως κάθε χρόνο 1200-1500 άνθρωποι δολοφονούνται από αστυνομικά πυρά, στη συντριπτική τους πλειοψηφία έγχρωμοι (μαύροι και λατίνοι) την ίδια στιγμή που το 2016 πάλι μόνο 135 αστυνομικοί πέθαναν και οι 70 από αυτούς σε περιστατικά με πυροβολισμούς.

Παρόλα αυτά σε κάθε συζήτηση που αφορά τη βία των όπλων οι αστυνομικοί απολαμβάνουν πλήρη ασυλία. Στο στόχαστρο μπαίνουν πάντα οι πολίτες. Η αλόγιστη χρήση βίας από την αστυνομία και ο τεράστιος αριθμός νεκρών για κάποιο περίεργο λόγο δεν θεωρείται αρκετά σοβαρός παράγοντας για να τεθεί υπό αμφισβήτηση ή ακόμα και έλεγχο το δικαίωμα οπλοχρησίας της αστυνομίας.

Εν τέλει, το δικαίωμα οπλοκατοχής καταλήγει στο ζήτημα της χρήσης της βίας και πάντα σε όλη την ανθρώπινη ιστορία η βία ήταν ένα ζήτημα το οποίο καλύτερα από όλους το διαχειριζόταν η εξουσία με το περίφημο μονοπώλιο της νόμιμης βίας. Όσο το ζήτημα της οπλοκατοχής εξετάζεται σε απόσταση από τα ζητήματα ρατσισμού, ταξικότητας αλλά και της νόμιμης βίας εν γένει, τόσο η πλάστιγγα θα γέρνει προς το μέρος της εξουσίας.

Γιατί σε τελική ανάλυση ακόμα και αν εκχωρήσεις το δικαίωμα σου στην αυτοάμυνα, οικειοθελώς ή όχι, αυτό δεν σημαίνει πως θα το κάνει και ο αντίπαλος.